

Elk jaar had hij een bescheiden individuele tentoonstelling in een Blankenbergse kunstgalerij.

Hij woonde ca. 1954 op het H. Hartplein 13; later had hij een kustgalerij "De Kwinte", Vlaanderenstraat 35.

Na zijn opruststelling verbleef REGOUDT heel veel in het zonnige Mallorca.

In zijn schilderwerken liet hij zich voornamelijk inspireren door de zee; in ander werk vertoonde hij een hang naar het surrealisme. Verder schilderde hij ook naakten en portretten.

Het Museum voor Schone Kunsten van Oostende bezit 2 werken van hem : "Marine" en "Toren van Lissewege".

De stad Blankenberge bezit eveneens een werk van hem : "De Strandzoekers".

Lit. : West-Vlaanderen, mei 1955

O. VILAIN, Kunstschilder Frans Regoudt, in Ostend Flash, 3, 3 maart 1960, p. 37.

N. HOSTYN

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @

ADOLPH KOLPING : ZIJN VERBLIJVEN TE OOSTENDE (3)

MOEDER ! DE "MARIE" IS AANGEKOMEN

De kapitein had drie zonen. Eén was enkele maanden geleden afgezeild naar Oost-Indië. Een andere was drie jaar geleden naar Zuid-Amerika vertrokken. Thuis wisten ze slechts dat hij veilig in Rio de Janeiro aangekomen was. Hij werd spoedig verwacht. De derde verbleef in Engeland.

De kapitein was spijs zijn hoge leeftijd een opgeruimde kerel die in huis de goede stemming wist te bewaren. Hij zong in alle, mogelijke Europese talen, trok af en toe zijn vrouw mee voor een paar gekke danspassen, en liet zijn huisgenoten lachen, tot zij er de tranen van in de ogen kregen. Bovendien was de man uiterst vroom. Bij zijn wandelingen naar de haven liet hij nooit na een kerk binnen te gaan. Hij was vrijgevig voor de armen en vriendelijk voor zijn burens. Volgens Adolph Kolping was hij een levend voorbeeld van de goede invloed van de vroomheid in het mensenleven.

Een zekere morgen kwam de kapitein dansend en springend de voorkamer binnen. Vanaf de deur riep hij steeds : "Moeder ! De "Marie" is aangekomen ! Ik heb het pas in de krant gelezen !" Opgewonden en de handen wrijvend liep hij in de kamer rond. De "Marie" was het schip waarmee de tweede zoon pas uit Rio de Janeiro was aangekomen. De kapitein dronk er een borrel op, en deed de kapelaan met hem meedrinken. Zowel de kapitein als zijn echtgenote waren trots op hun kroost. Om de kracht van zijn zoon duidelijk te maken, kwam de kapitein naar voor en zei : "Een prachtige kerel, mijnheer ! In elke hand neemt hij één persoon op, en heft ze beiden terzelfdertijd van de grond op !" De volgende zondag werd de zo geprezen jonge man verwacht,

en Adolph Kolping werd nu ook nieuwsgierig om hem te leren kennen. De kapelaan had reeds vroeg in de morgen in zee gebaad, en een half uur langs het strand gewandeld. Nu smaakte het ontbijt dubbel goed. Terwijl hij nog aan tafel zat, hoorde hij het scherp gefluit van de trein, waarmee de kapitein aankwam. Onrustig werd de zoon verwacht. De kapitein liep voortdurend heen en weer, en de oude moeder moest zich bijna noodgedwongen aan alles vasthouden om recht te blijven. Eindelijk ging de deur open, en een kleine koffer vloog in de woonkamer binnen. Was het een scheepsknecht? De moeder haastte zich naar de deur en herkende haar zoon, die er met zijn atletische gestalte, zijn bruin, verweerd gezicht en roodgloeiende wangen als een brok oersterke natuur uitzag. De kapelaan uit Keulen vond, toen hij zijn eigen gestalte vergeleek met het indrukwekkend postuur van de zoon, dat hij maar een flauw figuur sloeg. Na de hartelijke begroeting kon de trotse moeder over haar zoon niet meer zwijgen, en terwijl ze de handen op de stoel-leuning van de kapelaan steunde, bleef ze vertellen. De oude kapitein had nauwelijks de pijp uit de mond genomen om zijn zoon te verwelkomen.

"Heb je een goede reis gehad?" vroeg de vader.

"Een goede reis, ja, maar er zijn toch twee mannen aan de gele koorts bezweken".

"Dat God hen genadig weze" zuchtte de kapitein.

Wat ze elkaar verder over scheepsaangelegenheden vertelden, begreep Kolping niet.

"Werd er gevloekt aan boord?" vroeg de vader.

"Zover ik weet niet" antwoordde de zoon.

"De bemanning heeft zich fatsoenlijk gedragen en het scheepsgebed werd regelmatig gelezen."

Slechts nu vroeg de oude kapitein nieuwsgierig naar zijn familie in Antwerpen, en naar het wel en wee van de zeemanswereld. De vragen waren kort en bondig als die uit de catechismus. Intussen liep de zoon in de kamer heen- en weer. Tenslotte bleef hij voor het grote kruisbeeld stilstaan, waarvóór hij met zijn moeder en broers en zusters zo dikwijls gebeden had, wanneer de vader bij stormweer op zee was.

De zoon wiens bevelen in voor- en tegenspoed zo dikwijls op de commandobrug van zijn schip geklonken hadden, kon vandaag nog dezelfde eerbied voor zijn ouders opbrengen als vroeger.

Nadat ze samen enkele verfrissingen hadden genomen, gingen de oude en de jonge zeekapitein samen naar de kerk. Daarna bezochten ze oude en jonge vrienden uit de zeevaartwereld. Ze bleven middagmalen bij de vrouw van de oudste zoon, die met een schip naar Oost-Indië vertrokken was. 's Namiddags kwam de zoon terug. Hij vertelde zijn moeder nog wat over Rio de Janeiro, en nam dan afscheid voor onbepaalde tijd. In Antwerpen lag reeds een ander schip klaar voor een nieuwe reis naar Zuid-Amerika. Bij het afscheid kwamen geen tranen te pas, ofschoon niemand wist of ze elkaar nog ooit zouden terugzien. Terwijl de vader zijn zoon vergezelde tot aan het station, ijlde de moeder naar de kerk. 's Avonds was het alsof de vrouw geweend had. Toch beheerste ze zich volkomen. Ook de kapitein was er stil bij; maar 's anderen-daags had hij reeds zijn goed humeur teruggevonden.

TWEE JAAR LATER

Twee jaar later kon Kolping opnieuw genieten van de huiselijke atmosfeer bij de kapitein, die zijn goede luim nog niet verloren had. Van zorgen was de oude zeeman echter niet gespaard gebleven. De oudste zoon was aan de kust van Afrika door de gele koorts getroffen geweest. Met verlamde handen en armen kwam hij thuis aan, zodat hij als een kind moest gekleed en gevoed worden. Het deed Kolping pijn de forsgebouwde man die met succes avonturen in een wereld van wilden en piraten had overleefd, daar als een hulpeloos kind te zien, met de hand slap langs zijn lichaam hangend. Vooraleer de jonge man op straat werd gebracht, stopte men de armen onder de dichtgeknoopte jas.

De oude kapitein bleef vertrouwen op God, schikte zich in zijn lot, en troostte zijn huisgenoten: "Zolang wij er zijn, hoeft niemand enige nood te lijden".

Na verloop van tijd voelde de zoon weer leven in zijn handen. Ook de zoon die in Engeland verbleef, was op een wonderbare wijze van de dood op zee gered geweest. Deze twee voorvallen konden enkel het vertrouwen van de oudjes in God versterken.

EEN DRENKELING

(Noch etwas aus dem Seebade)

Vertaald en samengevat uit "Rheinische Volksblätter für Haus, Familie und Handwerk" - 14 september 1861.

De redders die ononderbroken baders en baadsters in het oog hielden, waren er volgens Adolph Kolping vooral op uit om geld te verdienen. Vanaf het strand lagen ze op vinkenslag en speurden de zee af, hopen hier of daar een drenkeling te kunnen ter hulp snellen. Ze haalden eens een vriend van de kapelaan met geweld en zonder reden uit het water, spijs zijn protest, opdat ze hem een fooi zouden kunnen ontfutselen. Toch maakten waaghalzen de aanwezigheid van de redders nodig. Op zekere dag ging een jonge man baden, terwijl de woelige zee zich terugtrok. De jongen scheen zeer vertrouwd met het water, waarin hij zich als een vis bewoog. Hij wentelde zich op de rug en gooide armen en benen in de lucht. Naarmate zich op de golfbreker meer nieuwsgierigen en bewonderaars verzamelden, liet de jonge man zich tot groter waaghalzerij verleiden. Hij zwom altijd maar verder in zee. Zij die hem nauwkeurig gadesloegen, zagen dat zijn bewegingen krachtelozer werden en dat het hem meer en meer moeite kostte om boven water te blijven. Zijn hulpgeroep was nog nauwelijks hoorbaar, en de redders kwamen te laat. De jongen verdween spoorloos in de golven; Het hartverscheurend voorval greep ook de kapelaan sterk aan. Het zoeken naar de drenkeling bleek vruchteloos.

's Anderendaags werd het lijk van de jongen gevonden. De zee heeft het geheimzinnige, dacht Kolping, dat het het gestorvene niet in zijn schoot bergen wil. Volgens hem was de jongen, die de zoon van een voorname familie was, het slachtoffer geworden van zijn ijdelheid en geldingsdrang. De verdrinkingsdood van een matroos op zee was gemakkelijker te aanvaarden, omdat tegen de hand Gods niets in te brengen is. Hier had de jongen zijn eigen onheil gezocht.

bezorgd door John GHEERAERT